

ภาคเหนือของ สปป.ลาว.....อีกหนึ่งพื้นที่ที่น่าสนใจลงทุน

ภาคเหนือของ สปป.ลาว ซึ่งประกอบด้วยแขวงสำคัญ ได้แก่ แขวงเวียงจันทน์ แขวงหลวงพระบาง แขวงอุดมไชย แขวงหลวงน้ำทา แขวงบ่อแก้ว แขวงไชยบุรี แขวงพงสาลี แขวงหัวพัน และแขวงเซียงขวาง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการรองรับการลงทุนจากต่างประเทศในหลากหลายธุรกิจ ทั้ง**ธุรกิจเกี่ยวกับลอจิสติกส์** (อาทิ ธุรกิจขนส่ง คลังสินค้า และศูนย์กระจายสินค้า) **ธุรกิจการเกษตร** (อาทิ การแปรรูปสินค้าเกษตร และการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจทั้งในลักษณะการขอสัมปทานที่ดินเพื่อเพาะปลูกเองและการทำ Contract Farming) **ธุรกิจเหมืองแร่** (อาทิ เหมืองทองแดง และเหมืองถ่านหิน) และ**ธุรกิจท่องเที่ยว** (อาทิ โรงแรม)

สำหรับปัจจัยสำคัญที่เกื้อหนุนต่อการเข้าไปลงทุนในภาคเหนือของ สปป.ลาว มีดังนี้

- **รัฐบาล สปป.ลาว มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ** ด้วยการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยเฉพาะการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของ สปป.ลาว (Department for the Promotion and Management of Domestic and Foreign Investment : DDFI) กำหนดให้ผู้ประกอบการที่ตั้งโรงงานใน สปป.ลาว รวมทั้งพื้นที่ทางเหนือซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ที่ยังขาดระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 7 ปี หลังจากนั้นจึงเสียภาษีในอัตราร้อยละ 10 เทียบกับอัตราร้อยละ 35 ทั้งนี้ นักลงทุนที่สนใจเข้าไปลงทุนในพื้นที่ทางเหนือของ สปป.ลาว ต้องยื่นคำร้องขออนุญาตลงทุนพร้อมกับเอกสารการลงทุนและบทวิพากษ์เศรษฐกิจ (แสดงผลวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโครงการลงทุน รวมทั้งแผนธุรกิจโดยละเอียด) ต่อผู้ปกครองของแขวงที่ต้องการลงทุน (ส่วนใหญ่ผู้ปกครองแขวงมีอำนาจอนุมัติโครงการลงทุนวงเงินไม่เกิน 3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ยกเว้นแขวงหลวงพระบางซึ่งเป็นหนึ่งในสี่แขวงใหญ่ นอกเหนือจากแขวงจำปาสัก แขวงสะหวันนะเขต และนครเวียงจันทน์ที่ผู้ปกครองแขวงมีอำนาจอนุมัติโครงการลงทุนวงเงินสูงถึง 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) หรือยื่นขออนุญาตลงทุนกับ DDFI ซึ่งมีสำนักงานอยู่ที่นครเวียงจันทน์ หากโครงการลงทุนมีมูลค่าเกินอำนาจอนุมัติของผู้ปกครองแขวง

- **การคมนาคมขนส่งได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง** โดยเฉพาะการขนส่งทางบก อาท **เส้นทาง R3E*** เชื่อมระหว่างไทย สปป.ลาว และจีน เริ่มต้นจากอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ตัดผ่านแขวงบ่อแก้วและแขวงหลวงน้ำทา ก่อนเข้าสู่ประเทศจีนที่ด่านบ่อหาน จากนั้นจึงมุ่งหน้าขึ้นไปยังเมืองเซียงรุ่ง รวมระยะทางราว 450 กิโลเมตร (ปัจจุบันเส้นทาง R3E ในเขตแดนของ สปป.ลาว อยู่ระหว่างการก่อสร้าง คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2550 ขณะที่การก่อสร้างถนนในเขตแดนจีนคืบหน้าไปมาก คาดว่าจะแล้วเสร็จในราวกลางปี 2549) **เส้นทางหมายเลข 2** เริ่มต้นจากด่านห้วยโก๋นในอำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่าน เข้าสู่ สปป.ลาว ที่เมืองเงิน ในแขวงไชยบุรี ตัดผ่านเมืองปากแบ่งและเมืองไชยในแขวงอุดมไชย รวมระยะทาง 185 กิโลเมตร (ปัจจุบันอยู่ระหว่างคัดเลือกบริษัทที่ปรึกษาและผู้รับเหมาก่อสร้างที่มีสิทธิ์ยื่นประมูลงานก่อสร้างถนน) **เส้นทางหมายเลข 4** เชื่อมต่อจากเส้นทางหมายเลข 2 ที่เมืองไชย แขวงอุดมไชย ผ่านแขวงพงสาลี ก่อนเชื่อมกับเส้นทางหมายเลข 6 ของเวียดนามที่จังหวัด Dein Bien Phu รวมระยะทาง 235 กิโลเมตร

* อ้างอิงชื่อตามธนาคารแห่งประเทศไทย ขณะที่กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม ใช้ชื่อว่า "เส้นทาง R3A" ส่วนที่ระบุในแผนที่สากลใช้ชื่อว่า "เส้นทาง A3E"

และเส้นทางหมายเลข 13 เชื่อมต่อพื้นที่ทางเหนือและทางใต้ของ สปป.ลาว เริ่มต้นจากแขวงหลวงน้ำทา ผ่านแขวงอุดมไซ แขวงหลวงพระบาง แขวงเวียงจันทน์ และนครเวียงจันทน์ ก่อนทอดยาวลงใต้ รวมระยะทางทั้งสิ้นราว 1,400 กิโลเมตร ทั้งนี้ เป็นที่คาดว่าเส้นทางดังกล่าวจะช่วยรองรับการขยายตัวของการขนส่งสินค้าและการเดินทางระหว่างพื้นที่ทางเหนือของ สปป.ลาว กับจีน ไทย และเวียดนาม ตลอดจนแขวงอื่น ๆ ในพื้นที่ทางใต้ของ สปป.ลาว ได้เป็นอย่างดีในระยะข้างหน้า

- **ความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้ง** เนื่องจากภาคเหนือของ สปป.ลาว มีพรมแดนติดต่อกับหลายประเทศ ทั้งจีน ไทย พม่า และเวียดนาม ทำให้เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางการขนส่งและกระจายสินค้าไปยังประเทศเหล่านี้ นอกจากนี้ ภาคเหนือของ สปป.ลาว ยังมีเส้นทางออกสู่ทะเลและเชื่อมโยงกับตลาดโลก โดยเริ่มต้นจากชายแดนแขวงพงสาลีของ สปป.ลาว ก่อนอาศัยเส้นทางหมายเลข 6 ของเวียดนาม เพื่อมุ่งเข้าสู่จังหวัด Dien Bien Phu เชื่อมต่อไปยังจังหวัด Son La เข้าสู่กรุงฮานอย และใช้เส้นทางหมายเลข 5 มุ่งหน้าต่อไปยังจังหวัด Hai Phong ซึ่งเป็นที่ตั้งของท่าเรือ Hai Phong ท่าเรือหลักที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในภาคเหนือของเวียดนาม

- **พื้นที่ทางเหนือของ สปป.ลาว มีวัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์** โดยเฉพาะแร่ธาตุชนิดต่าง ๆ อาทิ ถ่านหิน ทองแดง และทองคำ รวมทั้งทรัพยากรป่าไม้และของป่า ตลอดจนวัตถุดิบทางการเกษตร สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับความสามารถในการเพาะปลูกพืชของแขวงต่าง ๆ ในภาคเหนือของ สปป.ลาว ที่สำคัญ มีดังนี้

แขวง	ความสามารถในการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจสำคัญ
แขวงหลวงน้ำทา	อ้อย : แขวงหลวงน้ำทาเป็นแหล่งเพาะปลูกอ้อยสำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 1,450 เฮกตาร์ (1 เฮกตาร์ เท่ากับ 6.25 ไร่) มีปริมาณผลผลิต 68,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 30 ของปริมาณผลผลิตอ้อยทั้งหมดของประเทศ
แขวงไซยะบุรี	ข้าวไร่ : แขวงไซยะบุรีเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวไร่ (ข้าวที่เพาะปลูกในบริเวณเชิงเขา) สำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 18,500 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 35,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 17 ของปริมาณผลผลิตข้าวไร่ทั้งหมดของประเทศ ข้าวโพด : นอกจากข้าวไร่แล้ว แขวงไซยะบุรียังเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวโพดสำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 17,300 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 51,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 25 ของปริมาณผลผลิตข้าวโพดทั้งหมดของประเทศ ถั่วลิสง : แขวงไซยะบุรีเป็นแหล่งเพาะปลูกถั่วลิสงสำคัญอันดับ 2 ของ สปป.ลาว รองจากแขวงสาละวัน ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 2,300 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 2,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 16 ของปริมาณผลผลิตถั่วลิสงทั้งหมดของประเทศ
แขวงหัวพัน	ถั่วเหลือง : แขวงหัวพันเป็นแหล่งเพาะปลูกถั่วเหลืองสำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 1,800 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 1,500 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 32 ของปริมาณผลผลิตถั่วเหลืองทั้งหมดของประเทศ
แขวงอุดมไซ	ข้าวโพด : แขวงอุดมไซเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวโพดสำคัญอันดับ 2 ของ สปป.ลาว รองจากแขวงไซยะบุรี ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 9,000 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 31,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 15 ของปริมาณผลผลิตข้าวโพดทั้งหมดของประเทศ ข้าวไร่ : แขวงอุดมไซเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวไร่สำคัญอันดับ 3 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 18,200 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 30,700 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 15 ของปริมาณผลผลิตข้าวไร่ทั้งหมดของประเทศ

แขวง	ความสามารถในการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจสำคัญ
แขวงหลวงพระบาง	<p>ถั่วเหลือง : แขวงหลวงพระบางเป็นแหล่งเพาะปลูกถั่วเหลืองสำคัญอันดับ 2 ของ สปป.ลาว รองจากแขวงหัวพัน ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 1,300 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 1,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 21 ของปริมาณผลผลิตถั่วเหลืองทั้งหมดของประเทศ</p> <p>ข้าวไร่ : แขวงหลวงพระบางเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวไร่สำคัญอันดับ 2 ของ สปป.ลาว รองจากแขวงไซยะบุรี ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 19,400 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 31,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 15 ของปริมาณผลผลิตข้าวไร่ทั้งหมดของประเทศ</p>
แขวงพงสาลี	<p>ชา : แขวงพงสาลีเป็นแหล่งเพาะปลูกชาสำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 510 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 200 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 77 ของปริมาณผลผลิตชาทั้งหมดของประเทศ</p> <p>เผือก และมันทุกชนิด : นอกจากชาแล้ว แขวงพงสาลียังเป็นแหล่งเพาะปลูกเผือก และมันทุกชนิดสำคัญอันดับ 1 ของ สปป.ลาว ด้วยพื้นที่เพาะปลูกราว 4,800 เฮกตาร์ มีปริมาณผลผลิต 35,000 ตัน ในปี 2547 คิดเป็นร้อยละ 20 ของปริมาณผลผลิตเผือกและมันทั้งหมดของประเทศ</p>

• **ความโดดเด่นด้านวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ** โดยเฉพาะวัด และโบราณสถาน รวมทั้งวิถีชีวิตของชนเผ่าต่าง ๆ อาทิ ม้ง ขมุ และไทยเหนือ ตลอดจนการมีธรรมชาติที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์และภูมิทัศน์สวยงามด้วยเทือกเขาสูงปกคลุมด้วยป่าไม้หนาพันธุ์คล้ายคลึงกับภาคเหนือของไทย นับเป็นปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ทางเหนือของ สปป.ลาว และเป็นที่ยอมรับว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นอีกมากเมื่อการพัฒนาเส้นทางคมนาคมสายต่าง ๆ แล้วเสร็จ จึงเป็นโอกาสดีของนักลงทุนไทยในการเข้าไปลงทุนประกอบธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งปัจจุบันยังขาดแคลนทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ส่วนวิเคราะห์ธุรกิจ ฝ่ายวิชาการ

เมษายน 2549